

Anne

Ik ben opgegroeid in een prima gezin. Je zou zeggen: wat rijkere mensen, aan de buitenkant allemaal prima in orde. Maar in het gezin waren er heel veel geheimen. Seksueel misbruik, waar ik uiteraard niet over sprak, dat kon ik met niemand delen. Dat uitte zich bij mij in klachten – buikpijnlklachten, anorexia-achtige klachten, maar vooral ook in gedrag. Omdat niemand iets deed – mensen wisten het allemaal wel, maar niemand deed iets – ging ik me steeds ingewikkelder gedragen.

Naar aanleiding van een helemaal mislukt gezinsgesprek... Ik herinner me dat ik door twee mensen naar binnen werd gebracht, door deuren. Dat ik niet wilde, dat ik tegenstribbelde. Ik werd echt naar binnen gesleept. Ik was zeventien en was echt heel erg in de war, heel erg bang. In mijn paniek en in mijn angst sloeg ik van me af. Het volgende moment wat ik mij herinner, is dat ik door een aantal mensen met best wat geweld een separeerruimte ben ingesleept, daar uitgekleept ben, een scheurhemd heb aangekregen en daar echt uren en uren en uren alleen heb gezeten.

En wat ik bijvoorbeeld deed – om mijn lijf niet te voelen – was met andere dingen bezig zijn. Niet bewust, maar dat heb ik van jongs af aan automatisch aangezet of zo, ik weet niet eens hoe dat werkt. Dus ik ging patronen tellen in het gordijn, of ik ging bomen opnoemen als we daar een project over hadden op school, of tellen, allerlei dingen om mezelf maar af te leiden van dat lijf dat ik ergens had maar niet kon voelen.

En toen ik in de ochtend eenmaal terug was in de slaapkamer... Die moesten we delen trouwens met vier mensen. Naast mij lag een bejaarde vrouw die haar kunstgebit uitdeed in een glaasje en hardop in zichzelf praatte, en toen dacht ik echt: ja, maar hier wil ik nog een nacht slapen. Niet in dit sippe weer en ook niet naast deze mevrouw. Dus ik voelde me alleen en was bang, maar ik had ook een soort onverzettelijkheid dat ik dacht: ik ga niet eindigen zoals die brabbelende mevrouw naast me in die slaapkamer. Die zich een soort van schikte in haar lot en alles over zich liet komen.

En ik heb dus gelogen. Gelogen dat ik bij iemand terecht kon. Gelogen dat ik nazorg aanging. Gelogen dat ik een behandeltraject zou volgen, medicatie zou nemen. Ik heb alles, alles, alles beloofd. Toen mocht ik na een dag weg. Ik ben daar twee of drie dagen geweest.

Ik denk dat het een goede move was vanuit mij, omdat het mij de mogelijkheid gaf om op een geheim adres opnieuw te beginnen. Dat heb ik ook vrij letterlijk genomen. Ik heb mezelf een andere voornaam gegeven. Ik heb ervoor gezorgd dat die adressen geheim bleven.

Ik heb mensen bij het jongerenadviescentrum getroffen, waar ik héél dankbaar voor ben, want die hebben een studiefinanciering met mij aangevraagd waarbij mijn ouders buiten beeld bleven, waardoor ik een opleiding kon gaan doen.

Wat ik me herinner, is dat ik eigenlijk voor het eerst voelde: het is niet alleen schaamtevol, het is niet alleen... (geëmotioneerd:) sorry. Het is niet alleen dat ik... Het is niet mijn schuld. Het is niet dat ik vies ben. Het is niet dat ik ergens aan heb meegedaan. De zedenrechercheur zei heel duidelijk: dit is een misdrijf. Er is een dader en er is een slachtoffer.

Dus het heeft echt een tijd geduurd voordat ik echt een beetje goed op mijn voetjes landde. Maar uiteindelijk is dat wel gelukt. En dat komt denk ik door de fijne mensen om mij heen. Mijn pleegouders met name, maar ook de liefde van mijn leven. Mijn moederschap heeft héél veel goeds gedaan.